

Sygn. akt II K 802/15

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Pabianicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia S.R. Marzena Sztajer

Protokolant – sekr. sąd. Renata Jakóbczak

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pabianicach Moniki Ciukas

po rozpoznaniu w dniach 11 lipca 2016r. i 18 lipca 2016r.

sprawy: **M. P.**

syna R. i Z. z domu J.

urodzonego (...) w Ł.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 27 kwietnia 2011r. w sprawie o sygn. akt II K 187/11 za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. popełnione w dniu 18 grudnia 2010r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 3 (trzech) lat z oddaniem w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązano do powstrzymania się od nadużywania alkoholu, nadto na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożono obowiązek naprawienia szkody; postanowieniem Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 17 października 2012r. w sprawie II Ko 1068/12 zarządzone wykonanie kary pozbawienia wolności, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18 grudnia 2010r. do dnia 19 grudnia 2010r., karę pozbawienia wolności skazany odbył w całości w okresach od dnia 27 maja 2013r. do dnia 12 lutego 2014r. oraz od dnia 24 marca 2015r. do dnia 05 lipca 2015r.;

II. Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 2 kwietnia 2012r. w sprawie o sygn. akt II K 172/12 za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. popełnione w dniu 31 lipca 2011r. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 5 (pięciu) lat z oddaniem w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzono grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych; postanowieniem Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 24 lutego 2015r. w sprawie II Ko 1904/14 zarządzone wykonanie kary pozbawienia wolności, karę tą skazany odbywa od dnia 01 listopada 2015r., z przewidywanym końcem kary na dzień 29 kwietnia 2017r.;

III. Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 15 kwietnia 2013r. w sprawie o sygn. II K 113/13 za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. popełnione w dniu 01 grudnia 2012r. na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, nadto na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono obowiązek naprawienia szkody, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 01 grudnia 2012r., karę pozbawienia wolności skazany odbył w całości w okresie od dnia 05 lipca 2015r. do dnia 01 listopada 2015r.;

IV. Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 14 maja 2013r. w sprawie o sygn. II K 422/13 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 3 k.k. popełnione w okresie od 26 lutego 2013r. do 27 lutego 2013r. na karę 4 (czterech) miesięcy

ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie, przedmiotowy wyrok podlegał kontrawencjonalizacji i na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 20 stycznia 2015r. uznano, iż czyn ten stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., zamieniając karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności na karę 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym; postanowieniem Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 10 listopada 2015r. w sprawie o sygn. akt II Ko 784/15 zamieniono niewykonaną karę ograniczenia wolności na 15 (piętnastu) dni kary zastępczej aresztu;

V. Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 13 lipca 2015r. w sprawie o sygn. akt II K 295/15 za przestępstwo z art. 281 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 9 grudnia 2014r. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres zatrzymania w sprawie od dnia 9 grudnia 2014r. do dnia 11 grudnia 2014r., karę tą skazany będzie odbywał w okresie od dnia 29 kwietnia 2017r. do dnia 23 października 2018r.;

VI. Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 8 lutego 2016r. w sprawie o sygn. akt II K 809/14 za przestępstwo z art. 281 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 4 września 2014r., za które orzeczono karę 3 lat pozbawienia wolności, nadto orzeczono nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego oraz na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okresy rzeczywistego pozbawienia w sprawie od dnia 4 września 2014r. do dnia 5 września 2014r. oraz od dnia 4 grudnia 2014r. do dnia 5 grudnia 2014r., którą to karę pozbawienia wolności skazany będzie odbywał w okresie od dnia 7 listopada 2018r. do dnia 2 listopada 2021r.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego:

1. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego M. P. wyrokami opisanym w punktach II, V i VI niniejszego wyroku (sygn. akt II K 172/12, II K 295/15 oraz II K 809/14) i wymierza skazanemu M. P. łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

2. wyroki opisane w punktach II, V i VI niniejszego wyroku łącznego w części dotyczącej kar pozbawienia wolności uznaje za pochłonięte karą łączną pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie 1 niniejszego wyroku łącznego, a w pozostałym zakresie podlegają one odrębnemu wykonaniu;

3. na podstawie art. 577 k.p.k. zalicza skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie 1 niniejszego wyroku łącznej kary pozbawienia wolności:

a) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie sygn. akt II K 295/15 od dnia 9 grudnia 2014r. do dnia 11 grudnia 2014r.,

b) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II K 809/14 w okresach od dnia 4 września 2014r. do dnia 5 września 2014r. oraz od dnia 4 grudnia 2014r. do dnia 5 grudnia 2014r.,

c) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II K 172/12 od dnia 01 listopada 2015r.;

1. na podstawie art. 572 k.p.k. w pozostałym zakresie postępowanie umarza;

2. zasadza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Ł. kwotę 177,12 (sto siedemdziesiąt siedem 12/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

3. zwalnia skazanego od zwrotu kosztów sądowych w całości, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 802/15

UZASADNIENIE

M. P. został skazany prawomocnymi wyrokami, co do których w niniejszym postępowaniu rozważano połączenie orzeczonych nimi kar węzłem kary łącznej.

Po pierwsze wyrokiem Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 27 kwietnia 2011r. w sprawie o sygn. akt II K 187/11 za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. popełnione w dniu 18 grudnia 2010r., za które orzeczono karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 3 lat z oddaniem w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązano do powstrzymania się od nadużywania alkoholu, nadto na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożono obowiązek naprawienia szkody. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 17 października 2012r. w sprawie II Ko 1068/12 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18 grudnia 2010r. do dnia 19 grudnia 2010r.. Przedmiotową karę pozbawienia wolności skazany odbył w całości w okresach od dnia 27 maja 2013r. do dnia 12 lutego 2014r. oraz od dnia 24 marca 2015r. do dnia 05 lipca 2015r. (odpis wyroku II K 187/11 - k. 24 -25, k. 78-79, opinia o skazanym - k. 6, k. 72, informacja o pobytach i orzeczeniach - k. 9 – 13, k. 74-76, karta karna - k. 19-20, k. 67-70)

Po wtóre M. P. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 2 kwietnia 2012r. w sprawie o sygn. akt II K 172/12 za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. popełnione w dniu 31 lipca 2011r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 5 lat z oddaniem w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzono grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 24 lutego 2015r. w sprawie II Ko 1904/14 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności. Karę tą skazany odbywa od dnia 01 listopada 2015r., z przewidywanym końcem kary na dzień 29 kwietnia 2017r. (odpis wyroku II K 172/12 - k. 80-81, opinia o skazanym - k. 6, k. 72, informacja o pobytach i orzeczeniach - k. 9 – 13, k. 74-76, karta karna - k. 19-20, k. 67-70)

Trzeci wyrok skazujący zapadł przed Sądem Rejonowym w Pabianicach w dniu 15 kwietnia 2013r. w sprawie o sygn. II K 113/13 za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. popełnione w dniu 01 grudnia 2012r., za które orzeczono karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, nadto na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono obowiązek naprawienia szkody. Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 01 grudnia 2012r. Karę pozbawienia wolności ze wskazanego wyroku skazany odbył w całości w okresie od dnia 05 lipca 2015r. do dnia 01 listopada 2015r. (odpis wyroku II K 113/13 - k. 26-26v, k. 82-82v, opinia o skazanym - k. 6, k. 72, informacja o pobytach i orzeczeniach - k. 9 – 13, k. 74-76, karta karna - k. 19-20, k. 67-70)

Kolejny wyrok skazujący wobec M. P. został wydany przez Sąd Rejonowy w Pabianicach w dnia 14 maja 2013r. w sprawie o sygn. akt II K 422/13 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 3 k.k. popełnione w okresie od 26 lutego 2013r. do 27 lutego 2013r., za które orzeczono karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie. Przedmiotowy wyrok podlegał kontrawencjonalizacji i na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 20 stycznia 2015r. uznano, iż czyn ten stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., zamieniając karę 4 miesięcy ograniczenia wolności na karę 1 miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 10 listopada 2015r. w sprawie o sygn. akt II Ko 784/15 zamieniono niewykonaną karę ograniczenia wolności na 15 dni kary zastępczej aresztu. (odpis wyroku II K 422/13 - k. 83-84, odpis postanowienia w sprawie sygn. akt II K 422/13 – k. 85, opinia o skazanym - k. 72, informacja o pobytach i orzeczeniach - k. 74-76, karta karna - k. 19-20, k. 67-70)

Piąty wyrok skazujący zapadł przed Sądem Rejonowym w Pabianicach z dnia 13 lipca 2015r. w sprawie o sygn. akt II K 295/15 za przestępstwo z art. 281 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 9 grudnia 2014r., za które orzeczono karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres zatrzymania w sprawie od dnia 9 grudnia 2014r. do dnia 11 grudnia 2014r. Karę tą skazany będzie odbywał w okresie od dnia 29 kwietnia 2017r. do dnia 23 października 2018r. (odpis wyroku II K

295/15 - k. 86-87, opinia o skazanym - k. 6, k. 72, informacja o pobytach i orzeczeniach - k. 9 – 13, k. 74-76, karta karna - k. 19-20, k. 67-70)

Ostatni wyrok skazujący wobec M. P. wydał Sąd Rejonowy w Pabianicach w dniu 8 lutego 2016r. w sprawie o sygn. akt II K 809/14 za przestępstwo z art. 281 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 4 września 2014r., za które orzeczono karę 3 lat pozbawienia wolności, nadto orzeczono nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okresy rzeczywistego pozbawienia w sprawie od dnia 4 września 2014r. do dnia 5 września 2014r. oraz od dnia 4 grudnia 2014r. do dnia 5 grudnia 2014r. Przedmiotową karę pozbawienia wolności skazany będzie odbywał w okresie od dnia 7 listopada 2018r. do dnia 2 listopada 2021r. (odpis wyroku II K 809/14 - k. 88-89, karta karna - k. 67-70)

W dniu 12 listopada 2015r. wpłynęło do tut. Sądu pismo Aresztu Śledczego w Ł. w trybie art. 12 b k.k.w. (pismo k. 2)

Z opinii o skazanym wynika, iż M. P. jest kawalerem, nie ma dzieci. Posiada wykształcenie gimnazjalne. Przed osadzeniem utrzymywał się z prac dorywczych, pracował w charakterze dekarza.

W warunkach izolacji penitencjarnej skazany przebywa od dnia 25 marca 2015r.. Zachowanie i postawa skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej została określona jako właściwa. Był on wielokrotnie nagradzany, nie był dotychczas karany dyscyplinarnie. W stopniu dobrym przestrzega regulaminu i porządku wewnętrznego. Wobec przełożonych prezentuje postawę regulaminową, relacje z osadzonymi buduje poprawnie, nie stwierdzono konfliktów. Nie odnotowano zachowań agresywnych, czy autoagresywnych. W jednostce penitencjarnej jest zatrudniony nieodpłatnie jako sprzątający teren wewnętrzny. Jest dobrym i zdyscyplinowanym pracownikiem. Karę pozbawienia wolności skazany odbywa w systemie zwykłym, nie jest zainteresowany udziałem w opracowaniu i realizacji Indywidualnego Programu Oddziaływania. Skazany nie wykazuje również zainteresowania dostępnymi w jednostce penitencjarnej formami kształcenia. W rozmowach wychowawczych skazany w odniesieniu do popełnionych przestępstw i dotychczasowego sposobu życia prezentuje umiarkowanie krytyczny stosunek. Prognoza penitencjarna na obecnym etapie odbywania kary jest pozytywna. (opinia o skazanym – k. 8, k. 73)

Ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015, Nr 396), która weszła w życie z dniem 1 lipca 2015r. doszło do zmiany przepisów w zakresie orzekania o karze łącznej w wyroku łącznym, przy czym z treści przepisu art. 19 ust 1 powołanej ustawy wynika, iż przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Wobec powyższego, w związku z wydaniem przez Sąd Rejonowy w Pabianicach w dniu 13 lipca 2015r. wyroku skazującego w sprawie II K 295/15 oraz w dniu 08 lutego 2016r. wyroku skazującego w sprawie o sygn. akt II K 809/14 w niniejszej sprawie w zakresie orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym należało rozważyć stosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego znowelizowanych ustawą z dnia 20 lutego 2015 r., analizując jednak wskazane przepisy przez pryzmat przepisu art. 4 § 1 k.k.

W takiej sytuacji procesowej w pierwszym rzędzie należało dokonać ustalenia, który stan prawny obowiązujący przed 1 lipca 2015r., czy też po tej dacie, w niniejszej sprawie, jest względniejszy dla skazanego M. P..

Przepis art. 569 § 1 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. stanowił, że wyrok łączny wydaje się wówczas, "jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej". Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 85 k.k. w dawnym brzmieniu jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, a za zbiegające się przestępstwa wymierzono kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu sąd orzeka karę łączną.

Nowela z dnia 20 lutego 2015r. w bardzo istotnym stopniu zmodyfikowała przesłanki orzekania kary łącznej i podstawy jej wymiaru. Wymogi dotyczące popełnionych przestępstw zliberalizowano, a wymogi dotyczące wymierzonych za nie kar ujęto bardziej restryktywnie. (art. 85 § 1 – 3 k.k.)

Zachowano warunek popełnienia przez tego samego sprawcę dwóch lub więcej przestępstw, ale całkowicie ustawodawca zrezygnował z konstrukcji zbiegu realnego przestępstw i z ograniczenia w postaci tzw. pierwszego chronologicznie wyroku skazującego, wprowadzając pewne ograniczenie w treści art. 85 § 3 k.k., które jednak nie ma zastosowania w niniejszej sprawie. Nadto ustawodawca, zachowując warunek, by kary wymierzone za zbiegające się przestępstwa były karami tego samego rodzaju albo innymi podlegającymi łączeniu, wprowadził dodatkowe wymaganie, by kary te, względnie kara lub kary łączne orzeczone na podstawie części z nich, podlegały wykonaniu chociażby w części, z zastrzeżeniem dotyczącym kar orzeczonych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania (vide: art. 85 § 2 k.k.). Wymagania tego co oczywiście nie spełniają kary, które zostały już w całości wykonane. W stanie prawnym obowiązującym do 30 czerwca 2015r. wykonanie kary nie stanowiło przeszkody do objęcia jej węzłem kary łącznej (vide: uchylony art. 92 k.k.)

Nowela z dnia 20 lutego 2015r. w bardzo istotnym stopniu zmodyfikowała również podstawy wymiaru kary łącznej. Dotychczas podstawą wymiaru kary łącznej były zawsze kary wymierzone za zbiegające się przestępstwa kary jednostkowe, znowelizowane przepisy w zależności od sytuacji pozwalają na orzeczenie kary łącznej zarówno z kar jednostkowych, jak i z orzeczonej wcześniej z części z nich kary łącznej lub jedynie z kar łącznych (vide: art. 85 § 2 k.k.). (vide: Jarosław Majewski, Kodeks karny. Komentarz do zmian 2015, komentarz do zmian art. 85, LEX)

Analizując wyroki skazujące jakie zapadły wobec M. P. Sąd doszedł do przekonania, iż względniejsza dla skazanego jest treść przepisów o karze łącznej wprowadzona nowelą z 20 lutego 2015r. W oparciu bowiem o znowelizowane przepisy w tym przedmiocie na gruncie niniejszej sprawy zaistniała możliwość połączenia węzłem kary łącznej trzech podlegających wykonaniu jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec M. P., tj. w sprawach o sygn. akt II K 172/12, II K 295/15 i II K 809/14. Tymczasem zastosowanie przez Sąd przepisów obowiązujących przed nowelą lutową pozwalałoby jedynie na połączenie węzłem kary łącznej kar orzeczonych w sprawach o sygn. akt II K 295/15 i sygn. akt II K 809/14, bowiem tylko te skazania pozostawałyby w zbiegu realnym pozwalającym na wydanie wyroku łącznego z pominięciem skazania ze sprawy II K 172/12, bowiem nie mieściłoby się ono w ramach tego zbiegu realnego przestępstw.

Wobec powyższego przepisy o karze łącznej orzekanej w wyroku łącznym w znowelizowanym brzmieniu w ocenie Sądu są dla skazanego M. P. względniejsze i zostały zastosowane przez Sąd w niniejszej sprawie.

Ponownie wskazać należy, iż zgodnie z treścią znowelizowanego przepisu art. 85 § 1 i § 2 k.k. sąd orzeka karę łączną, jeżeli sprawca popełnia dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, zaś podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne, z zastrzeżeniem przepisu art. 89 k.k.

Uwzględniając powyższe rozważania wskazać należy, iż w niniejszej sprawie zaszły przesłanki do połączenia węzłem kary łącznej jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec skazanego wyrokami w sprawach o sygn. akt II K 172/12, II K 295/15 i II K 809/14. W sprawach tych zostały orzeczone wobec M. P. kary pozbawienia wolności, które nie zostały dotychczas wykonane przez skazanego w całości.

Zgodnie z treścią znowelizowanego przepisu art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierza karę łączną od najwyższej z wymierzonych kar do ich sumy.

Wymierzając skazanemu M. P. w niniejszej sprawie łączną karę pozbawienia wolności Sąd zastosował zasadę aspiracji.

W odniesieniu do podlegających łączeniu węzłem kary łącznej kar pozbawienia wolności (ze spraw o sygn. akt II K 172/12, II K 295/15 oraz II K 809/14) wymiar kary łącznej oscylował od kary 3 lat pozbawienia wolności (najwyższa kara jednostkowa) do kary 6 lat pozbawienia wolności (suma kar jednostkowych podlegających łączeniu).

Ze wskazanych kar pozbawienia wolności Sąd wymierzył skazanemu łączną karę 5 lat pozbawienia wolności, uznając za celowe zastosowanie zasady aspiracji, albowiem wprawdzie przestępstwa ze wskazanych spraw godziły zasadniczo w tożsame dobra prawne – przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu oraz przeciwko mieniu (przestępstwo w sprawie o sygn. akt II K 295/15 i przestępstwo w sprawie o sygn. akt II K 809/14) oraz przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu (przestępstwo w sprawie o sygn. akt II K 172/12), jednak przestępstwa te zostały popełnione w znacznej odległości czasowej (pierwszy z czynów został popełniony w dniu 31 lipca 2011r. zaś ostatni w dniu 9 grudnia 2014r.), nadto przestępstwa te zostały popełnione na szkodę różnych osób pokrzywdzonych.

W myśl art. 85a k.k. sąd, orzekając karę łączną, musi brać pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zdaniem Sądu orzeczona niniejszym wyrokiem łącznym łączna kara pozbawienia wolności zrealizuje założone cele prewencji indywidualnej, jak i prewencji generalnej, dając jednoznacznie wyraz braku pobłażania dla sprawców wielokrotnie i poważnie naruszających porządek prawny.

W piśmiennictwie i orzecznictwie dotychczas wskazywało się również, że zasadnicze znaczenie w zakresie wymiaru kary łącznej mają dyrektywy prewencyjne zarówno w aspekcie prewencji indywidualnej, jak i prewencji generalnej; popełnienie kilku przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej niż wynikałoby to z dyrektywy absorpcji. Wymiar kary łącznej w oparciu o absorpcję może mieć miejsce w tych przypadkach, w których granica pomiędzy realnym a pomijalnym zbiegiem przestępstw nie jest zarysowana zbyt wyraźnie, gdy z dwóch pozostających w zbiegu przestępstw jedno dominuje w ocenie całości zdarzenia. Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej mają zatem cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma odnieść kara w stosunku do skazanego. (vide: P. Kardas (w:)G. Bogdan, Z. Cwiakalski, M. Szewczyk, p. Karda pod redakcją A. Zoll Kodeks karny. Komentarz. Część ogólna, Warszawa 2007, s. 951; wyrok SA w Warszawie z 12 lipca 2000 r., II Aka 171/00, OSA 2001, z. 2, poz. 5).

W ocenie Sądu wskazane powyżej okoliczności uniemożliwiały przy wymiarze kary łącznej zastosowanie zasady pełnej absorpcji, nawet wobec pozytywnej prognozy penitencjarnej w stosunku do skazanego. Łączeniu podlegały kary pozbawienia wolności orzeczone wobec M. P. trzema wyrokami za przestępstwa popełnione w znacznym przedziale czasu, przeciwko różnym pokrzywdzonym, co w kontekście uprzedniej karalności M. P. wskazuje na rażące i wielokrotne naruszanie przez skazanego porządku prawnego. Skala przestępczej działalności skazanego wskazuje, iż rażąco i uporczywie w długim okresie czasu naruszał on poważnie i wielokrotnie porządek prawny. Nadto podnieść należy, iż z treści opinii o skazanym wynika, iż wobec popełnionych przestępstw oraz dotychczasowego trybu życia prezentuje on umiarkowanie krytyczny stosunek, karę pozbawienia wolności odbywa w systemie zwykłym, nie uczestniczył w programach resocjalizacyjnych co wskazuje, iż orzeczone dotychczas jednostkowe kary nie odniosły oczekiwanych zadań w zakresie prewencji indywidualnej.

Zgodnie z treścią przepisu art. 576 § 1 k.p.k. wyroki w sprawach, w których połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności w części dotyczącej kar pozbawienia wolności, Sąd uznał za pochłonięte karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną w pkt 1 niniejszego wyroku łącznego, uznając jednocześnie, iż w pozostałej części wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu.

Na podstawie art. 577 k.p.k. Sąd zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej w pkt 1 łącznej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II K 295/15 od dnia 9 grudnia 2014r. do dnia 11 grudnia 2014r, okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II K 809/14 trwający od dnia 4 września 2014r. do dnia 5 września 2014r. oraz od dnia 4 grudnia 2014r. do dnia 5 grudnia 2014r. oraz okres

rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II K 172/12 od dnia 01 listopada 2015 roku, bowiem skazany nadal odbywa przedmiotową karę pozbawieni wolności.

W zakresie skazań, co do których nie zostały spełnione przesłanki do połączenia ich węzłem kary łącznej, na podstawie art. 572 k.p.k. postępowanie w tym zakresie umorzono.

Skazanemu została udzielona pomoc prawna z urzędu, której koszty w całości nie zostały uiszczone. W związku z tym, na podstawie § 14 ust. 5 w zw. z § 2 ust. 3 w zw. z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163 , poz. 1348 ze zm.) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. Ł. kwotę 177,12 złotych.

Mając na uwadze treść art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił skazanego w całości od zapłaty kosztów sądowych, uznając, iż w kontekście pobytu skazanego w zakładzie karnym i braku dochodów, obciążenie skazanego kosztami sądowymi byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe.